

Salvatges

de

Neus Nadal

ESCENA 1

Salvatges

L'escena és fosca. Espai indefinit.

SAVINA: Els animals salvatges poden sentir a la seva pell i a la seva ànima el perill que s'acosta i fugir. El seu instint de supervivència els posa en alerta, els avisa, els fa córrer fins a trobar un refugi, un lloc on sentir-se protegits i a raser de la desgràcia. Els animals salvatges saben quan han de fugir. I fugen.

ALBA: Els animals salvatges no esperen que arribi l'onada, gegantina, que acabarà amb les seves vides. D'alguna manera pressenten que aquella aigua en calma, immensa, mansa i suau està a punt de convertir-se en una tempesta imponent, violenta i mortal.

ONA: Els animals salvatges fugen. Fugen perquè no tenen tantes coses a perdre com a guanyar i ho saben. Es mantenen, inconscientment, en un estat d'alerta, a l'aguait, i d'aquesta manera capten el que passa al seu voltant abans que qualsevol criatura humana. Abans que qualsevol de nosaltres, que ho sabem tot.

MARINA: Els animals salvatges són només això; salvatges. La nostra espècie ha lluitat sempre per deixar de ser-ho i, a poc a poc, ho ha anat aconseguint. A poc a poc hem anat deixant enrere tot el que ens feia com ells; salvatges. I per aconseguir-ho hem dotat aquesta paraula d'una patina de brutícia, de maldat, d'indignitat i de menyspreu. I ara som persones.

SAVINA: Ja no som bèsties.

ALBA: Ja no som bàrbars.

ONA: Ja no som cruels.

MARINA: Ja no som irracionals.

SAVINA: Ja no sabem quan hem de fugir.

ALBA: Ja no endevinam les onades.

ONA: Ja tenim massa coses a perdre.

MARINA: Ja no som salvatges.

ESCENA 7

Maror

Na Savina, n'Alba i na Marina surten de l'alcova encara parlant.

SAVINA: La mar és traïdora. La padrina sempre ho deia.

ALBA: Déu meu, si haguéssim de fer cas de tot el deia la padrina... que si monstres marins, dones d'aigua... per ella tot eren misteris!

SAVINA: No comenceu.

MARINA: Mira, la que no tenia por.

ALBA: Que ets de poma! Això son contes per espantar als nins, no em diguis que encara creus amb aquests dois?

Torna n'Ona.

ONA: Quins dois?

MARINA: Parlam de misteris marins.

ALBA: Creu-me, quin quefer.

MARINA: La mar n'és plena de misteri.

ONA: Això diuen.

SAVINA: Heu sentit parlar qualque vegada dels peus de les costes de Canadà?

MARINA: De què?

ONA: Quins peus?

ALBA: *(rient, sarcàstica)* Per favor...

SAVINA: No ho sabeu?

MARINA: El què?

SAVINA: Si, això de que a les costes de Canadà van apareixent peus.

ONA: Peus?

ALBA: Com, peus?

SAVINA. Peus. Peus. Gairebé sempre dins una sabata esportiva.

ONA: Quin oi.

ALBA: Com és que et creus totes les bajanades que et conten?

ONA: Però peus humans?

SAVINA: Si, si, humans.

ALBA: I què? Vaja un misteri... de qualcú que s'havia ofegat.

ONA: Ai!

ALBA: No la cregueu.

MARINA: La gent s'ofega a la mar.

ONA: Idò, misteri resolt.

SAVINA: Podria ser, però un altre dia va aparèixer un altre peu, i després un altre, i un altre, i un altre... només peus.

N'Alba riu.

SAVINA: No riguis.

MARINA: Però això és vera?

ALBA: Per què hem de parlar d'això, ara?

SAVINA: T'ho jur. Fins a dia d'avui han aparegut a la mateixa zona gairebé 20 peus, i només vuit han pogut ser identificats. Son peus de persones diferents. I, sabeu què? La majora son peus d'homes.

ONA: I com ho saben?

SAVINA: Per la mida de la sabata.

ALBA. Quin desbarat.

SAVINA: No m'ho invent, eh?

ONA: Poden ser d'un naufragi. D'un transatlàntic que s'ha enfonsat.

MARINA: O d'un accident d'avió.

SAVINA: Descartat. A més, a les víctimes d'un accident les cerquen. Hi deu haver un arxiu o qualche cosa per comparar els ADN o això, per saber si és una de les víctimes. D'aquests peus no se'n sap res; ni de qui son, ni res.

ONA: Idò?

SAVINA: Si fossin d'una accident apareixerien més o manco al mateix temps. I diuen que fa anys que en van apareixent.

ALBA: Idò, què?

SAVINA: Per això és un misteri, perquè no es sap el *què*.

MARINA: La mar fa forat i tapa.

ONA: Això també ho deia la padrina.

Silenci.

ONA: Sabeu què record molt bé d'aquell dia?

MARINA: De quin dia?

ONA: Del dia que no va tornar el padrí.

ALBA: Tu que has d'anar a recordar... eres massa petita.

ONA: Jo cada capvespre, mentre vosaltres seguíeu nedant al port, seia amb la padrina al mirador. Veiem arribar a tots els pescadors que havien sortit més prest, el padrí sempre era el darrer en arribar. Quan el veiem comparèixer per darrera els penyals, la padrina vos siulava perquè comencéssiu a pujar. Però aquell dia, quan vos va cridar, el padrí encara no havia arribat, ni tan sols el veiem.

MARINA: Es devia haver cansat d'esperar.

ONA: No. Vos va cridar a l'hora de sempre, però sense esperar que ell comparegués. Era com... no ho sé, era estrany. Com si ja no l'estigués esperant.

ALBA: No ho recordes bé, Ona. Quan la padrina ens va cridar ja era gairebé fosca negra.

SAVINA: No vos impressiona veure totes les coses del padrí aquí encara? Sembla com si encara hi fos.

Totes quatre queden pensatives.

ONA: Vosaltres que penseu que va passar?

Ningú contesta.

ONA: Per què no n'hem parlat mai? Ni amb els pares. Per què no sabem què va passar?

MARINA: De què?

ONA: D'això del padrí.

ALBA: D'aquestes coses no se'n parla, no serveix per res més que fer-se mala sang.

SAVINA: No.

ONA: Però no voldries saber més?

ALBA: Més de què? Deixa-ho anar.

ONA: I la padrina? Què en deia?

ALBA: La padrina no deia res d'això.

MARINA: Deia que la mar se l'havia endut.

ALBA: No en parlava mai perquè li feia mal.

SAVINA: Jo no crec que li fes mal. Crec que va quedar ben descansada.

ALBA: Savina.

ONA: La mare deia que els padrins mai s'havien entès.

MARINA: No, no s'entenen.

SAVINA: No.

ONA: Per què?

ALBA. Voleu callar? La cosa és que no va tornar i ja està.

Silenci.

ONA : No tenc record d'haver parlat mai amb ell.

SAVINA: Només obria la boca per donar ordres.

MARINA: Per ell només tenia importància la mar. El silenci. Sempre hi havia d'haver silenci.

No suportava la gent, a ningú. I nosaltres érem una nosa.

ALBA: Quina llàstima.

SAVINA: M'importa una merda, la veritat. Era un cabró.

ONA: I per què ningú no va fer res?

MARINA: De què?

ONA: Bé, tothom sabia el que passava, no? La mare ho sabia. Per què ningú no va fer res?

ALBA: Eren altres temps.

Silenci.

SAVINA: Sabeu què m'agradaria?

MARINA: Què?

SAVINA: Que la padrina se l'hagués carregat.

ALBA. Què dius?

Na Marina retira la vista, afectada.

SAVINA: Si.

ONA: (*mig rient*) Que fort.

SAVINA: Que s'hagués cansat d'aguantar i li hagués obert el cap. Que l'hagués llençat a l'aigua, lligat i ple de ploms. Que els peixos se l'haguessin anant menjant a poc a poc i que un dels seus peus aparegués a qualsevol platja de Canadà.

ALBA: Savina, vols callar ja?

SAVINA. Era un fill de puta, s'ho mereixia.

ALBA: Ja n'hi ha prou.

SAVINA: Jo ho hagués fet.

ONA: Si, jo també.

Na Marina s'aixeca. De cop la llum canvia de nou i es fa de nit, tot es fosc. N'Alba, n'Ona i na Savina queden congelades. Sentim a na Marina movent-se per fora de l'alcova, el soroll de les onades, la seva respiració. Entra dins l'alcova palpant l'aire en la foscor per no topar enlloc. Sentim el soroll dins l'alcova que indica que cerca qualche cosa. Poc després es veu la resplendor d'un fanalet dins la casa i na Marina tanca els portellons i la porta.

ESCENA 8

Algues

L'escena és fosca. Espai indefinit.

SAVINA: A les profunditats d'aquesta mar que sovint es mostra pacífica, un petit moviment pot canviar-ho tot, modificar-ho tot. Una simple variació. Petita. Senzilla. Gairebé imperceptible. I és un engany pensar que no ens afectarà, que podem controlar-ho, que tot està en ordre perquè és la mar que sempre ens ha acompanyat, la que coneixem de tota la vida i que creiem incapaç de fer-nos mal. Tot comença amb aquest moviment invisible, concís i subtil que es genera a la profunditat de l'ànima marina, on la foscor ho és tot. Discretament, però amb una velocitat atterradora, l'onada s'apropa a la nostra costa. Sense retorn. Avança a mesura que creix amb tal habilitat que no ho sabem, es mostra tan perfecta, tan acomodada al seu entorn, que ja en forma part. I envia senyals. Sempre envia senyals. Els animals salvatges, aquells que encara no estan ensinistrats, ni alligonats, ni domesticats i que responen a una irracionalitat que els permet fer cas dels seus instints, ho veuen. I fugen. Fugen de la costa amenaçada al mateix temps que l'onada, ja gegantina, violenta i suaument acceptada per la mar, arrossega les aigües cap a la profunditat, deixant la costa tan eixuta que ja no hi queda res més que una olor de perill, de solitud i de mort. És en aquest precís instant quan tenim l'oportunitat, la darrera oportunitat, de córrer. De córrer tan aviat i tan lluny com siguin capaços d'aguantar els nostres ossos. De fugir. D'allunyar-nos sense mirar enrere i sense donar ni una petita passa a favor de la negror profunda, densa i encisadora que ens amenaça. Si deixam escapar aquesta oportunitat, estam perdudes. Si no tenim ningú al costat que ens faci retirar la vista del magnetisme de l'onada devastadora, si no som capaces d'albirar el perill i defugir-ne maldament se'ns esqueixi l'ànima; som mortes. Les víctimes mortals d'aquesta onada colossal, devastadora i que sembla impossible d'aturar, son incalculables. Ens anam morint. Ens van matant.